

Σήμερον εορτάζομε την λαμπρά νίκη μας. Σήμερον ο Κύριος ημών έστησε το τρόπαιο κατά του θανάτου, κατέλυσε την τυραννία του διαβόλου και μας εχάρισε την οδό της σωτηρίας διά της αναστάσεως.

Όλοι χαίρομεν, σκιρτώμεν, αγαλλόμεθα. Αν και ο Κύριός μας Χριστός ενίκησε και έστησε το τρόπαιο, εν τούτοις κοινή είναι η ευφροσύνη και η χαρά μας. Όλα τούτα τα έκαμε διά την δική μας σωτηρία και με τα ίδια μέσα που μας κατεπάλαισεν ο διάβολος, ακριβώς με τα ίδια τον ενίκησεν ο Χριστός. Έλαβε τα ίδια όπλα και τον κατεπολέμησε με αυτά.

Πώς, άκουσέ το. Η Παρθένος, το Ξύλο και ο Θάνατος ήσαν τα σύμβολα της ιδικής μας ήττας. Παρθένος είναι η Εύα. Ουδέποτε είχε γνωρίσει άνδρα, όταν υπέστη την απάτη. Ξύλο είναι το δένδρο και Θάνατος το επιτίμιο εναντίο του Αδάμ. Είδες πως η παρθένος, το ξύλο και ο θάνατος έγιναν τα σύμβολα της ήττας μας;

Κοίταξε τώρα πως έγιναν αίτια της νίκης. Αντί της Εύας η Μαρία, αντί του δένδρου της γνώσεως του καλού και πονηρού, το ξύλο του σταυρού, αντί του θανάτου του Αδάμ, ο θάνατος του Κυρίου. Είδες με ποια μέσα ενίκησε, ενώ με τα ίδια ηττάται; Γύρω από το δένδρο επάλαισε και ενίκησε τον Αδάμ ο διάβολος;

Γύρω από τον σταυρό ενίκησε τον διάβολο ο Χριστός. Και το μεν ξύλο εκείνο, το δένδρο έστελνε εις τον Άδην, ενώ τούτο, το του σταυρού, ανεκάλει και όσους είχαν υπάγει εις τον Άδην. Το πρώτον έκρυπτε τον ηττημένο, όπως τον αιχμάλωτο και

τον γυμνό, ενώ το δεύτερον, εδεικνυεν εις όλους τον νικητή, προσηλωμένο γυμνό εφ' υψηλού σημείου. Και ο μεν θάνατος εις την πρώτη περίπτωσι συμπαρέσυρε και τους μετά τον Αδάμ, ενώ ο του Χριστού ανέστησε αληθώς και τους προ αυτού θανόντας.

«Ποίος θα περιγράψει τας δυνάμεις του Κυρίου και θα κάνει να εισακουσθούν όλαι αι αιενέσεις του;». Διά του θανάτου εγίναμε αθάνατοι, ανέστημεν από την πτώσιν και από νικημένοι κατέστημεν νικηταί. Αυτά είναι τα κατορθώματα του σταυρού, αυτή είναι η μεγίστη απόδειξι της αναστάσεως.

Σήμερον σκιρτούν οι άγγελοι και όλαι αι δυνάμεις του ουρανού αγάλλονται ευχαριστούμενοι διά την κοινή σωτηρία του γένους των ανθρώπων. Αν διά την μετάνοια και ενός αμαρτωλού γίνεται χαρά εις τον ουρανό και την γη, πολύ περισσότερο συμβαίνει τούτο διά την σωτηρία της οικουμένης.

Σήμερον ο Χριστός ηλευθέρωσε την ανθρωπίνη φύσι από την τυραννία του διαβόλου και την επανέφερεν εις την προηγούμενη της ευγένεια. Όταν λοιπόν ίδω την αρχική μου καταβολή ούτω να νικά τον θάνατον, δεν φοβούμαι πλέον, δεν απεχθάνομαι τον πόλεμο, ούτε κάμπτομαι διά την αδυναμία μου, αλλά αισθάνομαι την θεία δύναμι σύμμαχό μου εις το μέλλον. Εκείνος που θα κατανικήσει την τυραννία του θανάτου και θα μπορέσει να αχρηστεύσει την δύναμή του, τί νομίζετε, δεν θα κάνει το παν διά τούς συνανθρώπους του, των οποίων την μορφή εδέχθη ο Χριστός να λάβει λόγω της μεγάλης του φιλανθρωπίας και να πολεμήσει υπό την ανθρωπίνη μορφή τον διάβολο;

Σήμερον η σύναξις των αγγέλων και ο χορός όλων των ουρανίων δυνάμεων αγάλλονται διά την σωτηρία των ανθρώπων. Σκέψου, λοιπόν, αγαπητέ, το μέγεθος της χαράς, αφού και αι ουράνιαι δυνάμεις συνεορτάζουν με ημάς και χαίρουν επίσης διά τα ιδικά μας αγαθά. Αν και είναι ιδική μας η χάρις που μας παρεχώρησε ο Χριστός, εν τούτοις είναι και ιδική των η ευχαρίστησι. Διά τούτο δεν εντρέπονται να συνεορτάζουν μαζί μας.

Αλλά τί λέγω, ότι ,μόνον οι σύνδουλοί μας δεν εντρέπονται να συνεορτάζουν; Ο ίδιος ο Κύριος αυτών, αλλά και ημών, δεν εντρέπεται να συνεορτάζει μαζί μας. Αλλά διατί είπον δεν εντρέπεται; Όχι μόνον δεν εντρέπεται, αλλά και το επιθυμεί. Από πού τεκμαίρεται αυτό;

Άκουσέ τον τι λέγει: «Επεθύμησα σφοδρώς να φάγω μαζί σας τούτο το Πάσχα». Δηλαδή αφού επεθύμησε να φάγει, αυτό σημαίνει και να συνεορτάσει. Όταν δεις όχι μόνον τους αγγέλους και την σύναξι όλων των ουρανίων δυνάμεων, αλλά και αυτόν τον Κύριο των αγγέλων να συνεορτάζει μαζί μας, τί σου απομένει διά να ευφρανθείς; Λοιπόν, ας μη είναι κανείς κατηφής σήμερον λόγω πενίας. Η εορτή είναι πνευματική....

Ας εορτάσωμε, λοιπόν, την εορτή της Αναστάσεως του Κυρίου. Ανέστη και μαζί του συνανέστησε την οικουμένη. Και αυτός μεν ανέστη θραύσας τα δεσμά του θανάτου, ημάς δε ανέστησε συντρίψας τας αλυσίδας των αμαρτιών μας. Ο Αδάμ ημάρτησε και απέθανεν. Ο Χριστός δεν ημάρτησε και απέθανε. Καινοφανές και παράδοξο. Ο πρώτος ημάρτησε και απέθανε. Ο δεύτερος δεν ημάρτησε, αλλά απέθανε. Δια ποίον λόγο και διατί; Διά να μπορέσει ο αμαρτήσας και αποθανών να ελευθερωθεί από τα δεσμά του θανάτου μέσω του μη αμαρτήσαντος και αποθανόντος.

Έτσι πολλάκις γίνεται και εις τας περιπτώσεις όσων οφείλουν χρήματα. Οφείλει κάποιος εις κάποιον αργύρια, δεν έχει να τα καταβάλει και ένεκα τούτου

φυλακίζεται. Ένας άλλος που δεν οφείλει και που ημπορεί να τα καταβάλει, τα καταθέτει και απολύεται ο υπόλογος.

Το ίδιο έγινε και εις την περίπτωσι του Αδάμ και του Χριστού. Ώφειλε ο Αδάμ τον θάνατον και εκρατείτο υπό του διαβόλου. Ο Χριστός ούτε ώφειλε, ούτε εκρατείτο. Ήλθε όμως και κατέβαλε τον θάνατον υπέρ του κρατουμένου, προκειμένου να τον απολύσει από τα δεσμά του θανάτου.

Είδες το κατόρθωμα της Αναστάσεως; Είδες την φιλανθρωπία του Κυρίου; Είδες μέγεθος φροντίδος; Λοιπόν, ας μη γινώμεθα αγνώμονες δι' αυτόν τον ούτως ευεργετήσαντα ημάς, μήτε, επειδή επέρασε η νηστεία, να καταστώμεν αμελέστεροι. Αντιθέτως, τώρα παρά ποτέ, ας επιμελούμεθα περισσότερο την ψυχή μας, διά να μη γίνεται ασθενεστέρα, όταν ευχαριστώμεν την σάρκα μας, πράγμα που ομοιάζει με το να περιποιούμεθα την δούλη και να παραμελώμεν την δέσποινα.